24/01/2021

Και ο Ιησούς είπεν αυτώ: Ανάβλεψον

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή ΙΔ’ Λουκά, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λουκ. ιη΄ 35-43 (24-01-2021)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίζειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν Ἰεριχὼ, τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν· ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με· καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· τί σοι θέλεις ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς ο Ιησούς πλησίαζε στην Ιεριχώ, ένας τυφλός καθόταν στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε. Όταν άκουσε το πλήθος που περνούσε, ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Του είπαν ότι περνάει ο Ιησούς ο Ναζωραίος. Τότε

εκείνος άρχισε να φωνάζει δυνατά: «Ιησού Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με!» Αυτοί που προπορεύονταν τον μάλωναν να σωπάσει, εκείνος όμως φώναζε ακόμη πιο δυνατά: «Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με!» Τότε ο Ιησούς στάθηκε κι έδωσε εντολή να τον φέρουν κοντά του. Αυτός πλησίασε, κι εκείνος τον ρώτησε: Τι θέλεις να σου κάνω;» «Κύριε, θέλω ν' αποκτήσω το φως μου». Και ο Ιησούς του είπε: «Ν' αποκτήσεις το φως σου! Η πίστη σου σε έσωσε». Αμέσως ο τυφλός βρήκε το φως του κι ακολουθούσε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό. Κι όλος ο κόσμος, όταν τον είδε, δοξολογούσε το Θεό.

Σχολιασμός

Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, διαβάζεται είτε λίγο πριν την έναρξη του Τριωδίου είτε λίγες εβδομάδες πριν τα Χριστούγεννα, ανάλογα με τη διάταξη του λειτουργικού εορτολογικού κύκλου κατ' έτος.

Στο κείμενο παρακολουθούμε τον Κύριο σε μία από τις περιοδείες του, η οποία έλαβε χώρα στην Ιεριχώ. Στην περιοδεία αυτή, όπως και σε κάθε άλλη περιοδεία του, τον ακολουθούσε πλήθος ανθρώπων, άλλοι από τους οποίους επειδή ενδιαφέρονταν για τη διδασκαλία του, άλλοι επειδή είχαν περιέργεια για το πρόσωπό του αλλά και πολλοί άλλοι, οι οποίοι προσπαθούσαν να προσελκύσουν την προσοχή του διδασκάλου, ίσως ένα βλέμμα του, επιζητώντας μια ελάχιστη επαφή μαζί του για κάποιο λόγο παρηγοριάς, για τη θεραπεία κάποιου νοσήματος.

Όταν ο Χριστός έβλεπε τυφλούς, παράλυτους, λεπρούς στο δρόμο και του φώναζαν για βοήθεια, δεν τους προσπερνούσε, τους θεράπευε. Όταν στο χώρο, όπου δίδασκε, έφερναν ασθενείς, ακόμα κι από τη σκεπή (βλ. παράλυτο της Καπερναούμ), πάλι τους θεράπευε. Τα περισσότερα τα έκανε, από άπειρη συμπόνια προς τα πλάσματά του. Προσπαθούσε πρώτα να θεραπεύσει την ψυχή του αρρώστου και μετά το σώμα. Σε άλλους έλεγε «μην αμαρτάνεις πλέον», και σε άλλους «η πίστη σου σε έσωσε».

Τα προβλήματα του τυφλού της Ιεριχούς ασφαλώς ήταν πάμπολλα. Δεν ήταν μόνο η τύφλωσή του, αλλά εξαιτίας αυτής και η μεγάλη φτώχεια του που τον έκανε να προσαιτεί στις άκρες των δρόμων, όπως και η καταφρόνηση των συμπατριωτών του, οι οποίοι δεν ανέχονταν να τους ενοχλεί με τις κραυγές του. Το αίτημά του όμως, όταν κατορθώνει να τραβήξει την προσοχή του Κυρίου, δεν ήταν να του δώσει χρήματα (ζητιάνος ήταν), ούτε να τον τραβήξει από την αφάνεια. Ζητά αυτό που ήταν το κεντρικό του πρόβλημα, το πιο ουσιαστικό: να ξαναβρεί το φως του. Στην ερώτηση του Κυρίου «τί σοι θέλεις ίνα ποιήσω;» το μόνο που λέει είναι «Κύριε, ίνα αναβλέψω».

Και ο Κύριος χωρίς καμιά χρονοτριβή, ανταμείβοντας τη θερμή πίστη του, τον θεράπευσε από την τύφλωση λέγοντάς του, « Ανάβλεψον· η πίστις σου σέσωκέ σε ». Ο λόγος αυτός του Κυρίου αμέσως πραγματοποιήθηκε και έτσι ο τυφλός « παραχρήμα ανέβλεψε, και ηκολούθει αυτώ δοξάζων τον Θεόν». Όμως δε δόξαζε το Θεό μόνο ο τυφλός που τώρα έβλεπε, αλλά «και πας ο λαός ιδών έδωκεν αίνον τω Θεώ».

Η ελπίδα, όπως και η πίστη, εμφανίζονται στις σχέσεις των ανθρώπων με το Θεό, εξαιτίας της φαινομενικής απουσίας του Θεού από τον κόσμο. Βεβαίως, ο Θεός δεν απουσιάζει από τον κόσμο. Είναι πανταχού παρών. Βρίσκεται μέσα στους ανθρώπους, προσφέρεται σε ολόκληρο τον κόσμο, τον συντηρεί και τον προστατεύει. Η ελπίδα συνδέεται με την πίστη. Στηρίζεται στην πίστη και αντλεί από αυτήν το περιεχόμενο της. Ταυτόχρονα όμως η ελπίδα στηρίζει και ζωογονεί την πίστη. Όπως η πίστη, έτσι και η ελπίδα του χριστιανού συνδέεται με το πρόσωπο του Χριστού.

Ο τυφλός της σημερινής περικοπής υπερνίκησε όλα τα εμπόδια και αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για όλους μας. Δεν πρέπει να υποχωρούμε μπροστά σε οποιοδήποτε εμπόδιο προκείμενου να κάνουμε το χριστιανικό μας καθήκον και να βαδίσουμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Για να τα υπερπηδήσουμε χρειάζεται ακλόνητη πίστη, ελπίδα και καθαρή συνείδηση ώστε όχι μόνο να μη παρασυρθούμε αλλά εάν είναι δυνατό, να βοηθήσουμε και άλλους να γνωρίσουν την αλήθεια του Χριστού και να σωθούν.

Και αν ο Κύριος φαίνεται να καθυστερεί στο να ανταποκριθεί στα αιτήματά μας, εμείς ας επιμένουμε και ας συνεχίσουμε την προσπάθειά μας, σίγουροι ότι ο φιλάνθρωπος Κύριος θα μας πλησιάσει και θα μας προσφέρει «τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών».